

ΤΟΥΡΚΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΙ' Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ

[Από τα Τουρκικά παραμύθια του Μ. GOLONNA]

"Ένας φτωχός χωριάτης είχε μια γυναίκα, που ήταν ή πειθ κακή, που βήπρε στον κόσμο. Μόλις ήθελε εκείνος κάτι, αυτή έκανε τδ άνάποδο.

"Ένα πρωί, πριν νά πάη στην δουλειά του, τής λέει : — Γυναίκα μὴν άνησυχήσης για τδ γιώμα. Δέν θέλω νά φάω σήμερα ! Δέν έχω όρεξι.

"Ακριβώς τδ μεσημέρι τήν βλέπει φέρνοντας τδ φαγητό. Και τή φαγητό ; Τδ καλλίτερο που τού είχε φτιάσει στην ζωή του. Κόττα κοκκινιστή τετράλεχρ και χαλβά ξεροκαρβουδιμένο.

Τι νά κάνει δ φτωχός, άφινει τήν δουλειά του και άνεβαίνει νά συναντήσθ τήν γυναίκα του. "Επειδή όμως ή δουλειά του ήταν ένα πηγάδι που άνοιγε βαθύ, και φοβήθηκε μήπως πέσει μέσα ή γυναίκα του, σκέπασε τήν τρύπα με φύλλα και κλαριά και τής είπε :

— Γυναίκα, μὴν πλοιάσης εκεί, γιατί από κάτω από τά κλαριά αυτά είναι ένα πηγάδι και βαθύ πηγάδι.

"Αμέσως εκείνη πάει νά καθήσθ απάνω στα κλαριά και πάρ' τήν κάτω !

"Ο κακομοίρης δ άνδρας τάχασε ! "Απελλιόμενος, φωνάζοντας και κλαίοντας, όρχινε ένα σχοινί στο πηγάδι, τής ουσταίνει νά δεθί καλά μ' αυτό, κι' άρχισε νά τήν τραβίη άπάνω. Σάν πλοίασε όμως νά τήν βγάλη, βλέπει στην άκρη τού σχοινοιού, ένα διάβολο, νά είναι γαντζωμένος με τά νύχια του, αντί τής γυναικός του. "Ο άνθρωπος τομαζότανε ν' άπολλάσθ τδ σχοινί και νά τδ ξαναρίξθ κάτω, αλλά δ διάβολος προφάνει, τόν πιρακαλάει και τού λέει :

— Άκουσέ με, Χαλίλ. Λυπήσου με ! Είμασταν όφτά διάβολοι μέσα στο πηγάδι σου και ζούσαμε καλά και ήσυχα. "Αξάφνα όμως έπεσε άνδρυσά μας μια γυναίκα. Απτή ή γυναίκα είναι τόσο κακή, που οι άλλοι έξ σύντροφοί μου, τδ έβαλαν στα πόδια. "Εγώ έμεινα επειδή είμαι κοντοός και δέν μπόρεσα νά φύγω. Κότταζε τδ κεφάλι μου, τά μαλλιά μου έγειναν κατάσταση, σέ μια ώρα μονάχα, που έμεινα μαζί τής.

"Γιά νά σέ άνταμείψω για τήν καλωσύνη σου, σού δίνω αυτό τδ μαγικό ραβδί. "Έχω σκοπό νά μπώ μέσα στο κορμί τής κόρης τού Σουλτάνου. Κανείς δέν θα μπορή νά τήν γιατρέψθ. "Εσύ άμα τδ μίθης νά κινήσης μια και δυό νάπάς στο παλάτι. Νά ζητήσεις νά τήν δής, νά κινήθ για τά μείτια δει τήν ζορκάς και έπειτα νά τήν άγγίγης μ' αυτό τδ ραβδί. "Αμα τήν άγγίγης εγώ άμέσως θέ νά βγώ και έτσι θα άνοιξη ή τήχη σου και θα με συγχωράς σ' όλη τή ζωή σου.

"Ο χωρικός μες μεγάλη άπορία, πήρε τδ μαγεμένο τδ ραβδί και από τή χαρά του ληομόνησε και τήν δουλειά του και τήν γυναίκα του.

Σέ λίγες ήμέρες νά και άκοούστηκε στην πόλι τδ πάθημα τής άμορφης Σουλτανοπούλας και κανένας, ούτε Δεθβίος, ούτε σός, ούτε διαβασμένος, μπόροσε νά τήν θεραπέυθ.

Νά όμως πού παρονοιάζεται και δ Χαλίλ. "Εγγίξει τήν Σουλτανοπούλα και διάχωνε τδν Σατανά και γίνεται και πάλι καλά ή άμορφη κοπέλλα.

"Ο Σουλτάνος, τρελλός από τήν χαρά του, τδν γεμίζει χρυσάφι και δ φτωχός δ πηγάδος έγινεν άφέντης.

Σέ λίγο, νά πάλι διαδόθηκε στον κόσμο, ότι ή κόρη τού Τοάδρου έλαθε από τδ ίδιο κακό και ζπούσαν γιατρούς νά τήν γιατρέψθν σέ όλη τήν "Ανατολή. "Αφού κανείς τίποτα δέν κατέρθωσε, ζητήσανε και τδν Χαλίλ. Τι νά κάνει ! Τραβίει μια και δυό και θέλοντας και μή, πάει στο παλάτι. Μπαίνει μέσα στην αίθουσα τής κάμαρης, κάνει τδ μαγικό του, τραβίει από δώ, κιντάει από κει, τήν άγγίξει με τδ ραβδί του, τίποτε !

"Ο Σατανάς δέν έβγαίνει.

Τήν ξαναγγίξει μια, δυό, τρείς, πέντε ήμέρες, δέκα. Τίποτε ! Πηγαίνει τότε σδν Τοάδρο και τού λέει νά διατάξθ νά άρχίσθ τδ μεγαλύτερο κανόνι τού παλατιού, έπι πέντα ήμέρες. Τήν πρώτθ ήμέρα δυό φορές και τής άλλες από μία.

"Αμα έφωγν δ αυτοκότορας, πεσιέται δ διάβολος μια στιγμή και ρωτάει τδν Χαλίλ :

— Γιατί όρχινουν τδ κανόνι ; Τι τρέχει ;...

— Γιατί σήμερα, τού άπάνταει δ χωρικός, ή γυναίκα μου θα βγθ από τδ πηγάδι και θαρθθ εδώ.

— Θα βγθ ή γυναίκα σου, λέει, άπ' τδ πηγάδι ;

Βγαίνει δ διάβολος άπ' τδ σώμα τής Σουλτανοπούλας ; τδ βάξει στα πόδια, φεύγει κι' άκόμα φεύγει... Μ. Golonna

ΑΙΣΘΗΤΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΕΡΥΘΡΑ ΨΥΧΗ

Του κ. Χαρίλ. Παπαντανίου

(Συνέχεια έξ τού προηγούμενου)

... Δέν έμεινε τίποτε γήινο άπάνω μου και μέσα μου, όταν, άπο κάτω από τά όνειρα τής σιτιάς και τού φωτός, που ζωγραφίζονταν γύρω μας και πέθαιναν άμέσως, άποκάτω από τες άψίδες τών δέντρων, που μās προφύλατταν από τούς κακούς όφθαλμούς τών ανθρώπων — έμεις οι δυό δέν είμαστε άνθρωποι — κρατούσα τδ χεράκι σου, τδ παλμικό χεράκι σου, που έβγαίγε χολασπιζά... Τδ παλμικό χεράκι σου κρατούσα και τή μέση σου, έβαζα τά χείλη μου άπάνω στην ήδύτητα τού σώματός σου, στην τρυφή και στο μίνα αυτό. "Ω, ποιά μουσική και ποιά ποίηση μπορεί νά περιγράψει ό,τι αισθάνθηχα εγώ τες ώρες εκείνες, διότι ώρες είμουν βυθισμένος στην έκσταση και νησίχθαι μιά φορά άκόμα, όταν θέλω νά τδ παραστήσω, όχι γι' άλλους, αλλά για σένα μόνο και για μένα, για νά βάλω τούς σημερινούς πραγματικούς εαυτούς μας άέναντι στα χθεσινά δυό όνειρα, που είχαμε γείνει ! Τι είταν εκείνο ; Τδ φως παραλήροσος και κείνο γύρω μας, δ μαγνητισμός τών καρδιών μας άλλαζε τδ ρυθμό του, και μās μιλούσε τή βαθειά και μυστηριακή γλώσσα τής Φύσης, που δέν έχει όρισμένη έκφραση, γιατί κάθε τι που πέρνει σταθερή μορφή, είναι παροδικό και τού θανάτου ! "Εσύ είσούνα χτές, έκει, άέναντι μου,

"Η Σουλτανοπούλα είταν άρρωστή

και έγω είμωνα χτές, που νόμιζα πός σέ είχα άέναντι μου ; Τά θλιμμένα πνευμάτια μας είταν, οι όρφανισμένες ψυχές μας, που ξεγυδύθηκαν τήν ύλη και μείνανε μόνο παλιός και πάθος και νόσος και νοσταλγία τού "Αιερου και ώραία σιάσματα άνθρώπων μορφών κι' αποστάγματα ζωής και άγγέλων υπόστάσεις ! Σέ φίλησα, σέ φίλησα πολλές φορές, άμέτοητες, τδ φεγγάρι μόνο τες μετρούσε με τήν εύγενική διάκρισή του, κι' αυτό χώνενε τά φίλια του άπάνω και στους δυό μας ! Μās πότισε ως τά βαθύτερα τών ψυχών μας, και μās νάρκωσε, και μās γέμισε πνευματικό ήδονισμό, από τδ μαζακό ποθο τού άνώτερου θανάτου, δ τέλειο δημοσιογικό σημείο, πλάσμα πορευμένο και τρυφερό και μουσικό, σέλας σάρκας, σϋ, που αιχμαλωτίσες τήν ύλη, όταν αυτή σ' έπιασε στην παγίδα τής ζωής, και τήν έχαμσε θαύμα κι' άθάνατη ! Μ' έβγαλες χτές από τδ βαθύτερο νυκλό τής Κόλασης, και μ' άνέβασες στα φωτοσταλάγματα τού Θεού ! "Ο Παράδεισος δέν εινε τίποτε άλλο, παρά μία τέτοια στιγμή, ξεπλωμένη και κινούμενη στην αιωνιότητα... Τώρα θέλω άλήθεια νά πεθάνω, γιατί εινε δυνατό νά ξαναέλθουν οι στιγμές εκείνες ; Και ύπόρχει ζωή έξω άπ' αυτές ;... "Ω λυκοσταλάγμα ψυχής, δ έμψύχωμα και όμοιομα άγγέλου, δέν είσαι όμοιή μου ; Δέν είσαι και σϋ πλάσμα από ύλη θανατερή ; Τι εινε λοιπόν εκείνο, που σέ κάνει άρμονία, πηγή άνώτερης ζωής, άνάβρωσμα εδδαμίας, εικόνα τής αιωνιότητας ; Ποιά ύλη, και ποιά σύνθεση τών στοιχείων τής ζωής, ποιά άποκοσμη πνοή, ποιός μυστικός ρυθμός εινε εκείνος, που σέ παρουσιάζει άνώτερο και δυνατότερο και από τή σοφία και από τή θέληση και από τήν Τέχνη και από κάθε νόμο τής ζωής ;

"Ο Ιούλιος Μ. στην Αιμιλία

Αύγουστος 19...

Χτές είσουν ή τρυφή μου. Χτές σ' αισθάνθηχ ι βαθειά, πέρα από τή σάρκα μου, πέρα από τήν ψυχή μου, πέρα από τδ νοϋ μου, — από τδ συνθηματικά και παροδικά αυτά στοιχεία, που εινε ή σκηνωγραφία εκείνου, που άποτελεί τδ τιμωότερο και τδ ιερώτερο στοιχείο τής ανθρώπινης ύπόστασης. Σ' αισθάνθηχα μεσ' τήν καρδιά μου, σ' αισθάνθηχα και σέ χόρταση και σέ άπόλαψη και σέ χώνεψα και σ' έξαφάνισα μέσα μου, και σέ πέρασα στην άθανασία τού ίδιού μου εγώ, μεσ' τδ άδυτο τής καρδιάς μου, τδ ιερό τού πνευμάτός μου, που εινε ή αισθητική ζωή. "Αστραψε τδ ιερό αυτό χτές, όταν άναψαν μέσα του τά φώτα σου, κι' έλαμψαν οι εικόνες τών οι χρυσές και διαμαντοστόλιστες, και μοσκοβόλησεν από σένα, γλυκειά μου και αιώνα νέα ! Τόσον καιρό περιέμενε σκοτεινό και πενήθρο εκείνη που θάμπαινε μέσα του, ως άγια και θαυματουργή, για ν' άναγεννήσει τή σάρκα μου, νά στολιάσει τήν ψυχή μου, νά έξαγιάσει τδ πνεύμα μου και νά τδ ρίξει στη γραμμή τού πραγματικού άπειρου. ("Ακολουθεί)